

Από τον Κωνσταντίνο Χάρπαλη

Η σχέση του Ζάχου Παπαπέτρου και της Ελίας Ιωαννίδου με τον κοκκινοσκούφη Άγιο κρατάει χρόνια. Μια σχέση κλασική και άκρως παραδοσιακή. Για χάρη του φακού όμως, οι νεαροί (και ταλαντούχοι) ηθοποιοί, αυτή τη φορά τον αντιμετωπίζουν με χιούμορ και διάθεση θεατρική.

Ο Ζάχος, η Έλια και το κακό
SANTA ΠΑΝΤΗΜΑ

Ποια η σχέση σας με τον Άη Βασίλη;

Έλια Ιωαννίδου: Τώρα απλά τον χρησιμοποιώ ως πρόσχημα για να πάρω κι άλλα δώρα. Σαν παιδί όμως φρόντιζα να είμαι καλή και φρόνιμη τις μέρες λίγο πριν την «κάθοδό» του, για να δείξω καλή διαγωγή και να πάρω όλα όσα του ζητούσα. Μέχρι γάλα και μπλόπιτα ήθελα να έχει κάτω απ' το δέντρο... Μην φύγει χωρίς να τον φιλέψουμε κάτι!

Ζάχος Παπαπέτρου: Όταν κυριεύει τη σκέψη μου η μορφή του, αυτόματα δημιουργεί μια υπέροχη πηγή ευχαριστων αναμνήσεων με πλούσια χρώματα από τα παιδικά μου χρόνια.

Τελικά, είναι τόσο Άγιος όσον τον φανταζόσασταν μικροί;

Ε.Ι.: Για να έχει να κάνει με μικρές αθώες ψυχούλες, δεν θα ήθελα να τον φανταστώ κάτι άλλο πέρα απ' αυτό.

Ζ.Π.: Σίγουρα είναι πιο ταπεινός απ' ό,τι τον φανταζόμαστε, και λιγότερο παιχνιδιάρης.

Όταν ήσασταν μικροί, του στείλατε ποτέ γράμμα;

Ε.Ι.: Ναι, και αρκετά φουσκωμένο!

Ζ.Π.: Όχι, δεν έτυχε.

Τι δώρο θα του ζητούσατε σήμερα να σας φέρει;

Ε.Ι.: Μμμ, ακόμα δεν έχω σκεφτεί τι πραγματικά θέλω.

Ζ.Π.: Όσο κλισέ κι αν ακούγεται, χαρά και υγεία.

Όταν ήσασταν μικροί, καθόσασταν στα πόδια του κοκκινοσκούφη Αγίου για να φωτογραφηθείτε μαζί του;

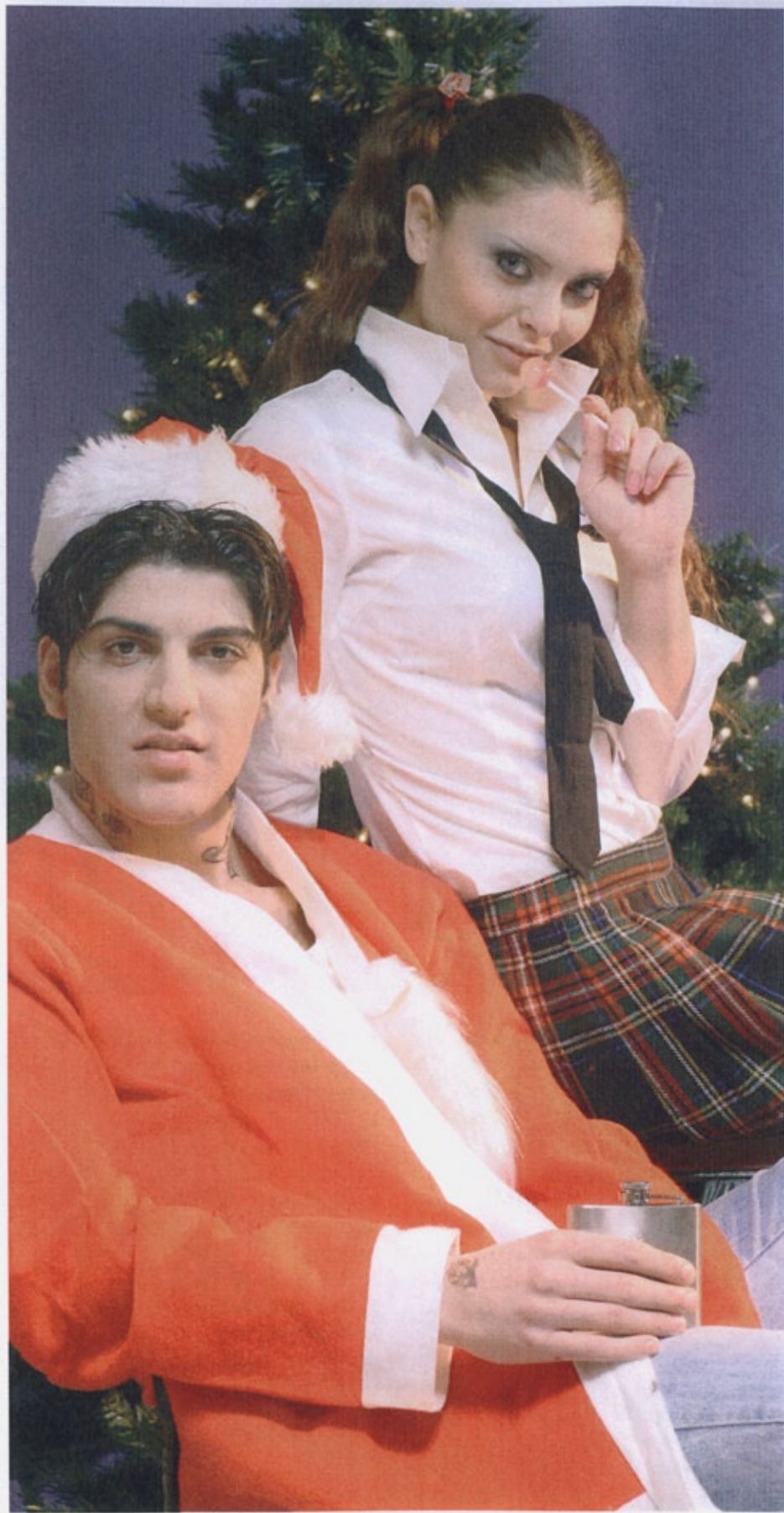
Ε.Ι.: Πώς, μια φωτογραφία με τον Άη Βασίλη ήταν απαραίτητο κομμάτι για το παιδικό άλμπουμ. Η Έλια με τον Άη Βασίλη στα τρία της, στα τέσσερα, στα πέντε και πάει λέγοντας. Όπως τους τόμους της Λιλικας.

Ζ.Π.: Πάλι δεν έτυχε.

Τελικά, πώς τον προτιμάτε, έτσι αναρχικό ή στρουμπουλό με άσπρη γενειάδα και ροδοκόκκινα μάγουλα;

Ε.Ι.: Νομίζω θα προτιμήσω την κλασική βερσιόν.

Ζ.Π.: Κι εγώ. Ας αφήσουμε όμως τον Άγιο στην ψυχία του, μιας κι έχει πολλή δουλειά αυτές τις μέρες, και ας πάμε σε σας.

Πώς είστε στην καθημερινή σας ζωή;

Ε.Ι.: Απλοί άνθρωποι, με χιούμορ, κέφι για ζωή, πολλή ευαισθησία, οικογενειακές στιγμές.

Ζ.Π.: Αν και άτομο αρκετά κοινωνικό και έξω καρδιά, εντούτοις, μ' αρέσει να αυτοαπομονώνομαι. Συνειδητοποίησα ότι τέτοιες φάσεις εσωστρέφειας με κάνουν να λειτουργώ πιο δημιουργικά και ανθρώπινα. Είμαι γενικά πνεύμα ανήσυχου και άνθρωπος που γελάει πολύ εύκολα.

Η σχέση σας με το χώρο του θεάτρου πώς προέκυψε;

Ζ.Π.: Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, ήθελα με πάθος να γίνω ηθοποιός. Για να δοκιμάσω λοιπόν τις δυνατότητές μου, πήγα κάποια στιγμή και στην εκπομπή «Αφετηρίες» του ΡΙΚ, όπου πήρα το Α' Βραβείο Υποκριτικής στους Παγκύπριους Αγώνες της χρονιάς. Στη συνέχεια, πέρασα τις εξετάσεις του Υπουργείου Πολιτισμού της Ελλάδας και μπήκα στη Σχολή Θεοδοσιάδη. Κάποιες όμως περιέργες συγκυρίες στη ζωή μου, με ανάγκασαν να επιστρέψω στην Κύπρο και να ολοκληρώσω τις σπουδές μου εδώ.

Ε.Ι.: Κι εγώ, από πολύ μικρή, φλέρταρα με το θέατρο, ποτέ όμως δεν είχα πει ότι θα ασχοληθώ επαγγελματικά. Όταν λοιπόν τελείωσα τα παιδαγωγικά, η μητέρα μου ξέροντας το πάθος μου για την υποκριτική, μου πρότεινε να πάω σε δραματική σχολή. Αυτό ήταν... Έφυγα για την Αθήνα, όπου αποφοίτησα από τη Δραματική Σχολή Αθηνών Γιώργου Θεοδοσιάδη και τη σχολή χορού Φωκά Ευαγγελινού σαν χορογράφος. Επτά χρόνια σπουδές!

Σας βοήθησε κανείς στα πρώτα σας επαγγελματικά βήματα;

Ζ.Π.: Μόνο ο Θεός.

Ε.Ι.: Εμένα οι πρώτοι άνθρωποι που μου έδειξαν εμπιστοσύνη ήταν ο Κώστας ο Βήχας και ο Σμάραγδος Κλεοβούλου, οι οποίοι μου εμπιστεύτηκαν έναν από τους κύριους ρόλους στην τηλεοπτική σειρά που έκαναν τότε στον ANTI. Μια πολύ σημαντική εμπειρία, που μου άνοιξε άλλες πόρτες, όπως την πρώτη μου θεατρική δουλειά στο Θέατρο Ένα.

Οι δρόμοι σας συναντήθηκαν στο Ανοικτό Θέατρο. Μιλήστε μας λίγο για τη δουλειά που κάνετε εκεί.

Ο Ζάχος, η Έλια και το κακό

SANTAΠΑΝΤΗΜΑ

Ε.Ι.: Με τον Ζάχο γνωριζόμαστε από παλιά. Πολύ λίγο όμως. Σίγουρα σε αυτή την παράσταση δόθηκε η ευκαιρία να γνωριστούμε καλύτερα. Ταιριάξαμε πολύ σαν χαρακτήρες και η συνεργασία μας γενικά και με τα άλλα παιδιά ήταν υπέροχη. Συνεργαστήκαμε άψογα και πάνω απ' όλα γίναμε μια δεμένη παρέα. Την ευθύνη βέβαια γι' αυτό το δέσιμο φέρει η Αλεξία Παπαλαζάρου, που σαν σκηνόθετης και σαν άνθρωπος μάς στήριξε και μας στηρίζει συνεχώς.

Ζ.Π.: Το ανέβασμα του έργου «Μόλις Χώρισα» του Δημήτρη Μυριανθόπουλλου, μας έφερε όλους πολύ κοντά. Μια παράσταση γεμάτη κέφι και ζωντάνια. Είμαστε μια όμορφη παρέα, που κάθε Σάββατο και Κυριακή βράδυ ξεκινάμε ένα ευχάριστο ταξίδι, έχοντας συντροφιά το γέλιο του κοινού.

Οι ενασχολήσεις σας όμως δεν μένουν μόνο στο Ανοικτό Θέατρο...

Ε.Ι.: Ναι, εγώ εργάζομαι και σε ένα ιδιωτικό σχολείο για παιδιά με ειδικές ανάγκες και μαθησιακές δυσκολίες. Στο θέατρο όμως έχω δουλέψει και ως χορογράφος. Μέχρι τώρα έχω συνεργαστεί με το θέατρο Σκάλα, όπου έχω χορο-

γραφήσει την παράσταση «Κύκλωπας», και με το Σατιρικό για την παράσταση «Λυσιστράτη». Τώρα ετοιμάζομαι για τις χορογραφίες της παιδικής σκηνής που ετοιμάζεται να ανεβάσει η Αλεξία Παπαλαζάρου στο Ανοικτό Θέατρο. Επίσης, διδάσκω στο Θεατρικό Εργαστήριο του Βλαδίμηρου Καυκαρίδη, θεατρικό παιχνίδι και κινησιολογία.

Μέχρι σήμερα, πόσους ρόλους έχετε υποδυθεί;

Ε.Ι.: Έχω συνεργαστεί με το Θέατρο Ένα στο έργο «Με Δύναμη από την Κηφισιά», όπου υποδύομαι την Ηλέκτρα, μια αναρχική κόρη που ταυτόχρονα γινόταν ο κομφορανασιέ του έργου. Το καλοκαίρι συμμετείχα και ως ηθοποιός στον «Κύκλωπα» του Σκάλα, ενώ τώρα στο «Μόλις Χώρισα» υποδύομαι τη Λου.

Ζ.Π.: Πρωτοανέβηκα στο σανίδι σε ηλικία έντεκα χρονών, και από τότε δεν το έχω εγκαταλείψει ποτέ. Σαν επαγγελματίας όμως ξεχωρίζω το ρόλο του Αλέξανδρου, που υποδύομαι τώρα στη «Ληστεία» και τον Έρικ στην κινηματογραφική ταινία αγγλικής παραγωγής «The First Time», στην οποία πρωταγωνιστώ και πήρα το Α' βραβείο Ανδρικού ρόλου

στο Φεστιβάλ του Λονδίνου. Μια ευλογημένη ευκαιρία, που μου άνοιξε καινούργιους δρόμους.

Το θέατρο είναι μαγεία. Πώς είναι όμως όταν υποδύεσαι ένα ρόλο κόντρα στο χαρακτήρα σου;

Ε.Ι.: Εάν θες να λες ότι είσαι ηθοποιός, τότε πρέπει να μπορείς να υποστηρίξεις τα πάντα. Είτε σου ταιριάζουν, είτε όχι. Ένας ρόλος κόντρα σε σένα είναι εξάλλου μεγάλη πρόκληση.

Ζ.Π.: Σ' αυτή την περίπτωση απαιτείται σκληρή δουλειά. Είναι ωραίο όμως να κονταροχτυπιέσαι με ένα ρόλο. Μόνο έτσι αισθάνεσαι ότι κάνεις κάτι ουσιαστικό σαν ηθοποιός.

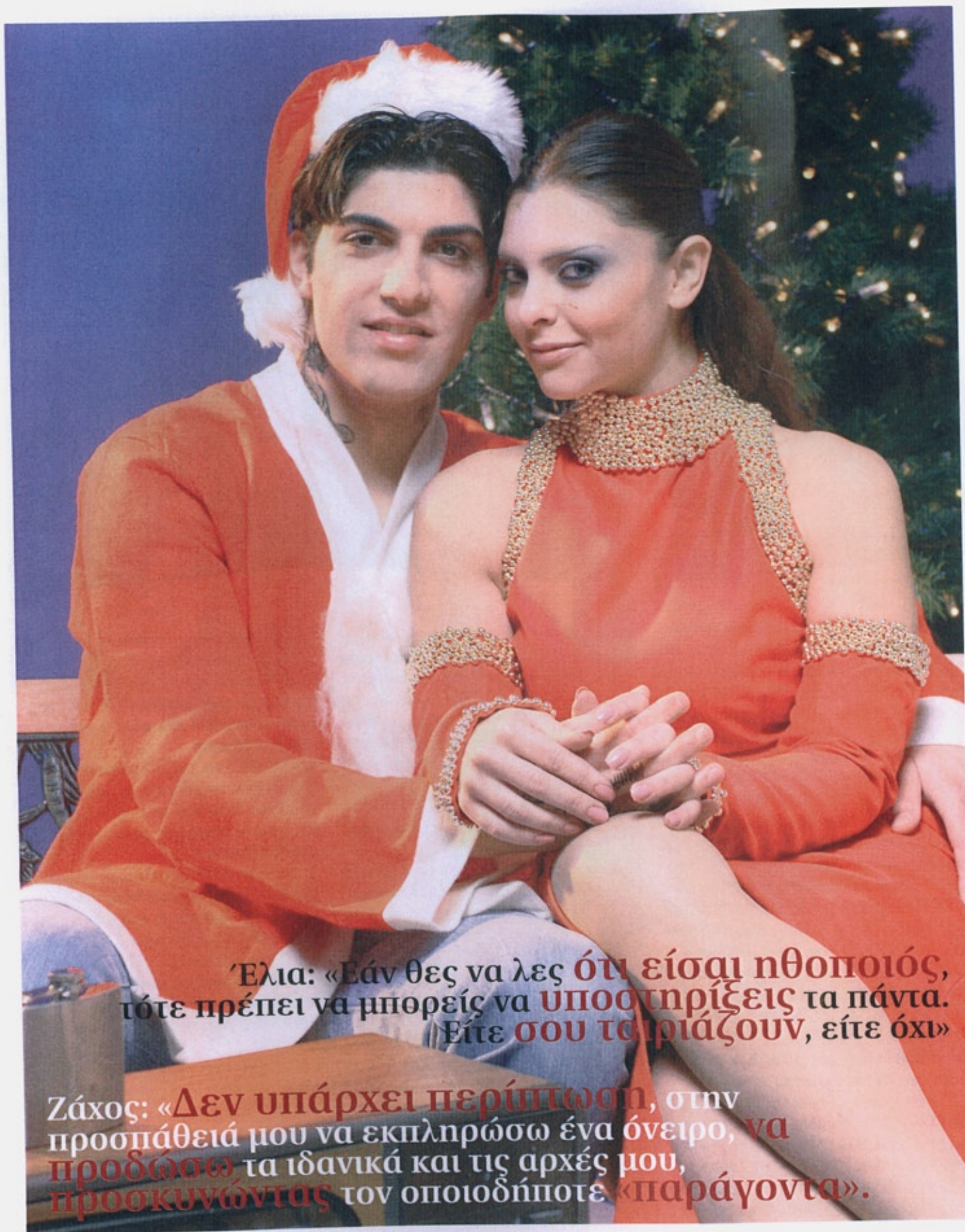
Θα παίζατε ποτέ σε κάποια ταινία ή θεατρική παράσταση, όπου πρέπει να εμφανιστείτε γυμνοί;

Ζ.Π.: Όχι.

Ε.Ι.: Γυμνό από γυμνό διαφέρει. Εξαρτάται πώς θέλει να το αποδώσει ο σκηνοθέτης. Το γυμνό για χάρη του γυμνού όμως, το αποκλείω. Άσε που δεν αντέχω και το κρύο...

Η σχέση σας με την τηλεόραση ποια είναι;

Ε.Ι.: Όπως είπα και προηγουμένως, ερχόμενη στην Κύπρο μετά τις σπουδές, ο

Έλια: «Εάν θες να λες **ότι είσαι ηθοποιός**, τότε πρέπει να **μπορείς να υποστηρίξεις τα πάντα**. **Είτε σου ταιριάζουν, είτε όχι**»

Ζάχος: «**Δεν υπάρχει περίπτωση**, στην προσπάθειά μου να εκπληρώσω ένα όνειρο, **να προδώσω τα ιδανικά και τις αρχές μου, προσκυνώντας τον οποιοδήποτε «παράγοντα»**.

πρώτος μου ρόλος ήταν στα «Κοπέλια» στον ANTI. Αργότερα, συνεργάστηκα με το Σίγμα σαν γκεστ σταρ στις σειρές «Παρά Πέντε» και «Βουράτε Γειτόνοι». Ζ.Π: Έχω συνεργαστεί τηλεοπτικά με όλα τα κανάλια της Κύπρου, σε διάφορες σειρές. Ξεχωρίζω τη συμμετοχή μου στη σειρά «Πυγμαλίων και Γαλατείας» και στην «Πλατεία» του ΡΙΚ. Αυτό που μου αρέσει με την τηλεόραση, είναι η απαίτησή της να έχεις σε εγρήγορη όλα σου τα εκφραστικά μέσα. Ο δεύτερος μεγάλος μου έρωτας όμως μετά το θέατρο είναι ο κινηματογράφος.

Θα σας άρεσε ο κόσμος να σας αναγνωρίζει;

Ε.Ι.: Είναι όμορφο όταν σε αναγνωρίζει ο κόσμος από τις καλές δουλειές που κάνεις. Τότε, θα μου άρεσε να με αναγνωρίζουν.

Ζ.Π: Η σχέση που έχω με το χώρο του θεάματος είναι κατεξοχήν ερωτική. Δεν έγινα ηθοποιός από ανάγκη για αναγνώριση, αλλά από εσωτερική ανάγκη έκφρασης.

Θα ανεβάζατε ποτέ το κασέ σας με πλάγιο τρόπο;

Ε.Ι.: Ποτέ! Δεν είμαι τέτοιος άνθρωπος και ελπίζω ποτέ να

μην γίνω, όση

ανάγκη και να έχω.

Ζ.Π: Παλεύω για να

κάνω τα όνειρά μου πραγματικότη-

τα. Δεν υπάρχει λοιπόν

περίπτωση, στην προσπάθειά

μου να εκπληρώσω

ένα όνειρο, να προ-

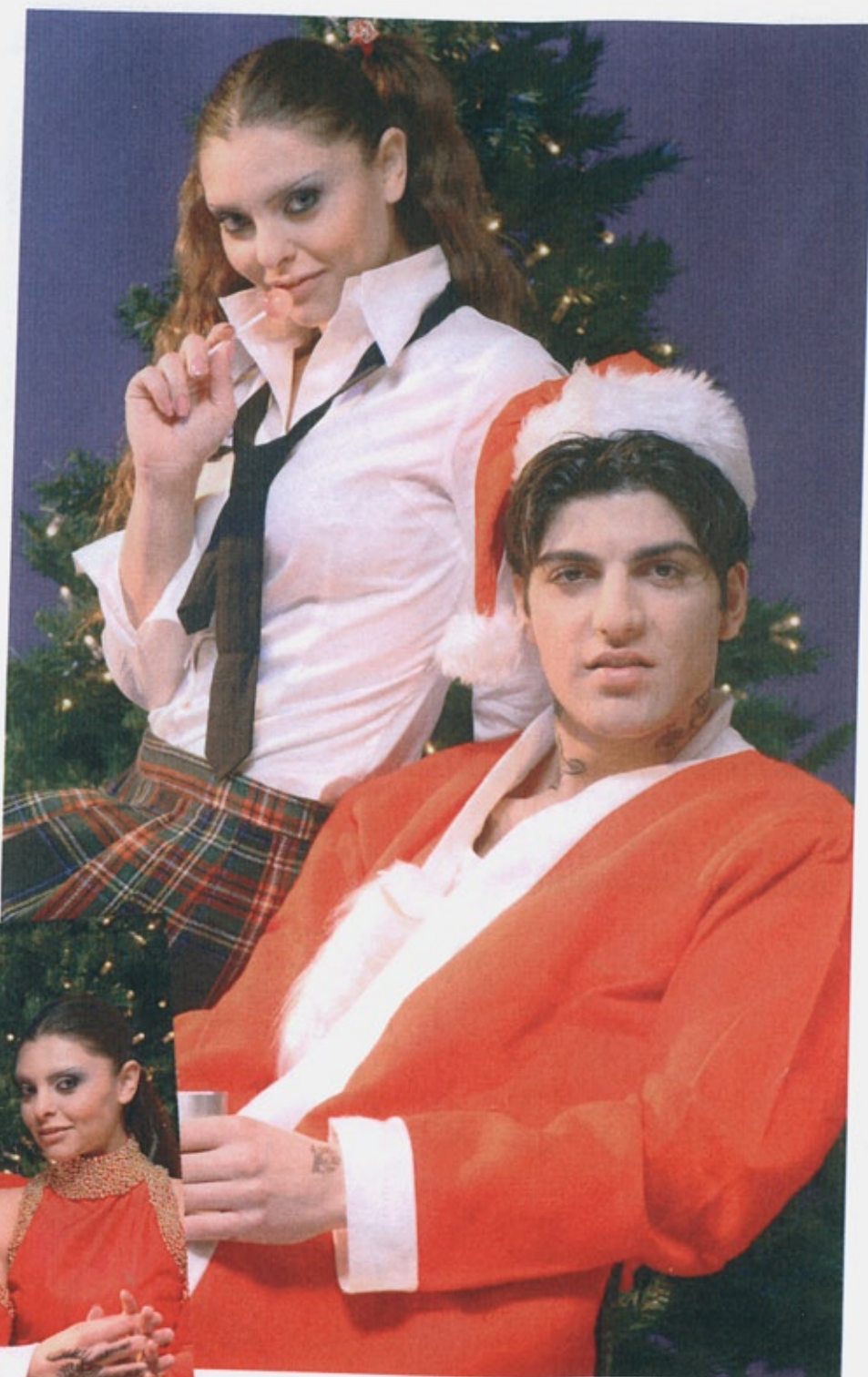
δώσω τα ιδανικά και τις αρχές μου, προσ-

σκυνώντας τον οποιοδήποτε «παράγοντα». Δεν έχει νόημα για μένα μια τέτοια καριέρα.

Και από ελεύθερο χρόνο, πώς τα πάτε;

Ε.Ι.: Ελεύθερος χρόνος δεν υπάρχει, αλλά προσπαθώ να κλέβω κάποιες στιγμές για τους φίλους και την οικογένειά μου.

Ζ.Π: Στον ελάχιστο ελεύθερο χρόνο μου, προσπαθώ να λειτουργώ πάντα ανάλογα

με τη διάθεσή μου. Συναντιέμαι με φίλους, διαβάζω, ακούω μουσική...

Τώρα με τον ερχομό της νέας χρονιάς, πού θα θέλατε να στείλετε τις ευχές σας;

Ε.Ι.: Εύχομαι σε όλο τον κόσμο με τη νέα χρονιά να πάθουν ό,τι επιθυμούν και στην οικογένειά μου να υπάρχει, για να αλληλοστηριζόμαστε.

Ζ.Π: Εύχομαι σε όλους τους ανθρώπους χωρίς διάκριση, υγεία, ευτυχία και ειρήνη στις ψυχές μας.

Κάθε χρόνος που τελειώνει, τι είναι για σας;

Ε.Ι.: Μια καινούργια εμπειρία ζωής, που δεν θα την άλλαζα με τίποτα, με όλα τα λάθη και τις παραλήψεις της.

Ζ.Π: Ένα βήμα προς την αιωνιότητα.